

6.sınıf 4.ünite

HİKAYELER:

İÇKİNİN ZARARLARI

Ayşe çok neşeli ve derslerinde başarılı bir öğrenciydi. Gelecekle ilgili büyük düşler kurardı. Düşlerini, hayallerini en çok sevdiği ve güvendiği sıra arkadaşı Derya' ya anlatırdı. “Doktor olmak istiyorum. Böylece insanlara çok yararlı olacağım.” derdi. Günlerini okulla, dersleri ve arkadaşlarıyla oynadığı çeşitli oyunlarla geçirirdi.

Derya, Ayşe'nin her gün değiştiğini fark ediyordu. Ayşe artık eskisi kadar derslerinde başarılı değildi. Dersleri uykuyla uyanıklık arasında geçiyordu. Üstelik bütün ısrarlara rağmen en sevdiği oyunlara bile katılmıyordu. En önemlisi hiç gülmüyordu Ayşe.

Derya çok duygulu bir kızdı. Arkadaşının bu hâline bir anlam veremiyor, her yerde Ayşe'yi düşünüyordu. Arkadaşını bu kadar mutsuz eden şeyden nefret ediyor, ancak bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Ayşe bir hafta boyunca okula gelmedi. Ayşe'nin öğretmeni ve arkadaşları hafta sonu onu ziyaret etmeye karar verdiler. Ayşe'nin evine vardıklarında çok mutsuz bir tablo ile karşılaştılar. Ayşe'nin annesi kapıyı açtığında kadının yüzünün morluklar içinde olduğunu gördüler. Ayşe ise kardeşleriyle birlikte bir köşeye çekilmiş ağlıyordu.

Ayşe'nin öğretmeni kendisini ve öğrencilerini tanıttı. Özür dileyerek bu durumlarının sebebini sordu. Ayşe'nin annesi anlatmaya başladı: “Öğretmen Bey! Altı ay öncesine kadar çok mutlu ve huzurlu bir aileydik. Eşim işine, çocuklarım okullarına gider, ben de ev işlerine bakardım. Herkes çok memnun olarak işinden eve gelirdi. O heyecanla soframıza otururduk. Evimizin bu durumu bizi çok sevindirirdi. Ancak altı ay önce ailemizin düşmanı eşimle dost olmaya başlayınca mutlu ailemiz dağıldı. Böylece o düşman mutlu ailemizi dağıttı. Bizi perişan etti. “AİLEMİZİN DÜŞMANI DA İÇKİDEN BAŞKASI DEĞİLDİ, ÖĞRETMEN BEY!”

Ramazan DİLER
(Bu yapıt için hazırlandı.)

FİDAN

Bir bilge kişi, kötü alışkanlıklardan korunmayı öğrencilerine anlatıyordu. O sırada ağaçlık bir yerden geçiyorlardı. Bilge kişi, öğrencilerinden birine genç bir fidanı işaret ederek, topraktan söküp çıkarmasını istedi. Öğrenci, fidanı güçlük çekmeden tek elle topraktan söküp çıkardı. Bunun üzerine bilge kişi, biraz daha kalın fidanı göstererek sökmesini istedi. Öğrenci, bu fidanı da söktü; ama iki elle asılarak, zorlayarak. Daha geniş, yaşlıca bir fidanı sökmesi kendisinden istenince, iki elle asılmasına karşın bir türlü sökemedi, ancak arkadaşının yardımı ile sökmeyi başarabildi.

Bundan sonra bilge, sökülenlerden daha güçlü, kalın ve boylu bir fidanı sökmesini istedi. Öğrencilerin hepsi güçlerini birleştirdikleri hâlde, fidanı değil sökmek, kırıpratamadılar bile. O zaman bilge, öğrencilerine dönerek şöyle dedi: “Yavrularım, kötü alışkanlıklar da böyledir. Yerleşmesine fırsat vermeden, değiştirilmesi kolaydır.”

Fahrettin GÜBE
(Diyabet Çocuk Dergisi, Şubat, 1986)

YAŞAMIN YANKISI

Bir adam ve oğlu ormanda yürüyüş yapıyorlardı. Birden oğlan takılıp yere düştü ve canı yanıp “**Ahhhh!**” diye bağırdı. İleride bir dağın tepesinden “**Ahhhh!**” diye bir ses duydu ve şaşırıldı. Merak etti ve “**Sen kimsin?**” diye sorunca aldığı yanıt “**Sen kimsin?**” oldu. Aldığı yanıtla kızıp “**Sen bir korkaksın!**” diye tekrar bağırdı. Dağdan gelen ses “**Sen bir korkaksın!**” diye yanıt verdi. Çocuk babasına dönüp; “Baba, ne oluyor böyle?” diye sordu. “Oğlum, dinle ve öğren!” dedi ve dağa dönüp “**Sana hayranım!**” diye bağırdı. Gelen yanıt “**Sana hayranım!**” oldu. Baba tekrar bağırdı. “**Sen muhteşemsin!**” Gelen yanıt “**Sen muhteşemsin!**” oldu. Oğlan çok şaşırıldı; ama hâlâ ne olduğunu anlayamıyordu. Babası açıklamasını yaptı: “İnsanlar buna **yankı** derler, ama aslında bu **YAŞAM**’dır. Yaşam daima sana senin ona verdiklerini geri verir. Yaşam yaptığımız davranışların aynasıdır. Daha fazla sevgi istediğin zaman daha çok sev. Daha fazla şefkat istediğinde daha şefkatli ol. Saygı istiyorsan insanlara daha çok saygı duy. İnsanların sabırlı olmasını istiyorsan sen daha sabırlı olmayı öğren. Bu kural yaşamımızın bir parçasıdır, her kesiti için geçerlidir. Yaşam bir tesadüf değil, yaptıklarımızın aynada yansımasıdır.” dedi.

GÜLER YÜZLÜ BALCI

Bir zamanlar bir ülkede genç bir adam yaşıyordu. Bu genç adam geçimini bal satarak sağlıyordu. Her sabah erkenden dükkânını açıp besmele ile işine başlıyordu. Dükkânı pırıl pırıldı. Kendisi de dükkânıyla uyum içindeydi. En büyük özelliği de gelen müşterilerine çok iyi davranmasıydı. Onları güler yüzle karşılamak, memnun etmek onun en büyük amacıydı. Her müşteriyi kendisine Allah’ın gönderdiği birer rızık nedeni olarak görüyordu.

Genç adamın davranışları karşısında müşterilerin sayısı da gün geçtikçe artmaktaydı. Öyle ki, genç adam kısa zamanda çok zengin bir tüccar oldu. İşleri onunki gibi iyi gitmeyen tüccarlar, ona özeniyorlar, başarısının sırrını anlamaya çalışıyorlardı. Bu tüccarlardan biri de, genç balcının dükkânının karşısında başka bir işle uğraşan komşusuydu. Bu kişi, genç adamın başarısını onun bal satmasına bağladı. İşini değiştirerek o da bal satmaya başladı.

Adamın ilk günlerde işleri iyi gitmişti. Fakat bu durum uzun sürmedi. Dükkâna bir gelen bir daha gelmiyordu. Sonunda tek kuruşluk alışveriş yapamayacak duruma geldi. Adam şaşkınlık içindeydi. İnsanların niçin balı genç adamın dükkânından almaya devam ettiklerini bir türlü anlayamıyordu. Sonunda durumu bilgin bir kişiye açarak ondan yardım istedi.

Yaşlı bilgin birkaç gün adamı inceledi. Adamın başarısızlığının nedenini anlamıştı. Ona şöyle dedi:

“Bunda şaşılacak bir şey yok. Gerçi sen de bal satıyorsun, ama yüzün sirke satıyor. Başarılı olmanın sırrı tatlı dil, güler yüzdür. Onlar da sende yok. Ne demiş büyükler: Sıcak ırmaktan sıcak su iç, fakat asik suratlı adamın elinden soğuk bal şerbeti bile içme.”

İÇKİNİN ZARARLARI

Ayşe çok neşeli ve derslerinde başarılı bir öğrenciydi. Gelecekle ilgili büyük düşler kurardı. Düşlerini, hayallerini en çok sevdiği ve güvendiği sıra arkadaşı Derya' ya anlatırdı. "Doktor olmak istiyorum. Böylece insanlara çok yararlı olacağım." derdi. Günlerini okulla, dersleri ve arkadaşlarıyla oynadığı çeşitli oyunlarla geçirirdi.

Derya, Ayşe'nin her gün değiştiğini fark ediyordu. Ayşe artık eskisi kadar derslerinde başarılı değildi. Dersleri uykuyla uyanıklık arasında geçiyordu. Üstelik bütün ısrarlara rağmen en sevdiği oyunlara bile katılmıyordu. En önemlisi hiç gülmüyordu Ayşe.

Derya çok duygulu bir kızdı. Arkadaşının bu hâline bir anlam veremiyor, her yerde Ayşe'yi düşünüyordu. Arkadaşını bu kadar mutsuz eden şeyden nefret ediyor, ancak bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Ayşe bir hafta boyunca okula gelmedi. Ayşe'nin öğretmeni ve arkadaşları hafta sonu onu ziyaret etmeye karar verdiler. Ayşe'nin evine vardıklarında çok mutsuz bir tablo ile karşılaştılar. Ayşe'nin annesi kapıyı açtığında kadının yüzünün morluklar içinde olduğunu gördüler. Ayşe ise kardeşleriyle birlikte bir köşeye çekilmiş ağlıyordu.

Ayşe'nin öğretmeni kendisini ve öğrencilerini tanıttı. Özür dileyerek bu durumlarının sebebini sordu. Ayşe'nin annesi anlatmaya başladı: "Öğretmen Bey! Altı ay öncesine kadar çok mutlu ve huzurlu bir aileydik. Eşim işine, çocuklarım okullarına gider, ben de ev işlerine bakardım. Herkes çok memnun olarak işinden eve gelirdi. O heyecanla soframıza otururduk. Evimizin bu durumu bizi çok sevindirirdi. Ancak altı ay önce ailemizin düşmanı eşimle dost olmaya başlayınca mutlu ailemiz dağıldı. Böylece o düşman mutlu ailemizi dağıttı. Bizi perişan etti. "AİLEMİZİN DÜŞMANI DA İÇKİDEN BAŞKASI DEĞİLDİ, ÖĞRETMEN BEY!"

Ramazan DİLER
(Bu yapıt için hazırlandı.)

FİDAN

Bir bilge kişi, kötü alışkanlıklardan korunmayı öğrencilerine anlatıyordu. O sırada ağaçlık bir yerden geçiyorlardı. Bilge kişi, öğrencilerinden birine genç bir fidanı işaret ederek, topraktan söküp çıkarmasını istedi. Öğrenci, fidanı güçlük çekmeden tek elle topraktan söküp çıkardı. Bunun üzerine bilge kişi, biraz daha kalın fidanı göstererek sökmesini istedi. Öğrenci, bu fidanı da söktü; ama iki elle asılarak, zorlayarak. Daha geniş, yaşlıca bir fidanı sökmesi kendisinden istenince, iki elle asılmasına karşın bir türlü sökemedi, ancak arkadaşının yardımı ile sökmeyi başarabildi.

Bundan sonra bilge, sökülenlerden daha güçlü, kalın ve boylu bir fidanı sökmesini istedi. Öğrencilerin hepsi güçlerini birleştirdikleri hâlde, fidanı değil sökmek, kıpırdatamadılar bile. O zaman bilge, öğrencilerine dönerek şöyle dedi: "Yavrularım, kötü alışkanlıklar da böyledir. Yerleşmesine fırsat vermeden, değiştirilmesi kolaydır."

Fahrettin GÜBE
(Diyanet Çocuk Dergisi, Şubat, 1986)